

οὐδεμία εἰρήνη ἄνευ δυνάμεως, καὶ οὐδεμία ἁρμονία ἄνευ ἀντιθέσεως καὶ διαφορᾶς.

Ἐκ τῶν διαφερόντων καλλίστην ἁρμονίαν καὶ πάντα κατ' ἐρίν γίγνεσθαι.

Μόνον οἱ εἰρηνικοὶ ἐκεῖνοι καὶ μέτριοι ἄνθρωποι, οὓς θερμαίνει γλυκεῖα καὶ ἱλαρὰ φιλανθρωπία ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, οὓς μᾶλλον τὰ παρόντα δεινὰ ἐκπλήσσουν καὶ πτοοῦσιν, ἢ αἱ ἐλπίδες τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διεγείρουσι καὶ ἐξάπτουσι, τὰ μέτρια ταῦτα πνεύματα καὶ οἱ δαίλοι χαρακτῆρες, πανταχοῦ ὅπου καθορῶσι τὴν ἐξέψιν τῶν παθῶν, τὰ ὅπλα προκληθέντα ὑπὸ τῶν ὅπλων, τὸν κερκυνὸν ἀντηχοῦντα εἰς τὸν κερκυνὸν, ὀλοφύρονται καταρώμενοι τὸν πρῶτον τεράζαντα τὴν προσφιλεῖ αὐτῶν ἡσυχίαν. Οὐχ οὕτως ὁμοῦ κρίνει περὶ τῶν ἀνθρωπίνων καὶ ὁ φιλοσοφῶν περὶ ταῦτα ἀνώτερος καὶ ὑψηλότερος νοῦς· καθότι πρῶτον μὲν, Κύριοι, λαὸς τις ἢ ἄνθρωπος, ὅς ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ οὐδέποτε συνεκρούσθῃ, οὐδέποτε ἐπολέμησεν, οὐδέποτε δυσάρεστον τι καὶ ἐναντίον συνήνησεν, εἶναι τὸ πάντων τῶν ὄντων ἐλαινότατον, διότι οὐδέποτε ἔγνω αὐτὸς ἑαυτὸν, οὐδέποτε ἀνυψώθη εἰς τὴν συνειδήσιν ἑαυτοῦ, οὐδέποτε παρέσχεν αὐτῷ ἡ τύχη, ἡ αἰετοῦ τοὺς ἀρίστους προσβάλλουσα ἀφορμὴν, ἐν' ἀναπτύξῃ πάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις διανοητικὰς τε καὶ ἠθικὰς. Τοιοῦτος λαὸς καὶ τοιοῦτος ἄνθρωπος δὲν διαφέρει πρὸς τῆς νεκρᾶς θαλάσσης, ἢ σαπροῦ τινος καὶ λιμνάζοντος ὕδατος· ἔτι δὲ πᾶσαι ἐν γένει τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν αἱ προσπάθειαι, ἐκτὸς ὀλίγων μερικῶν ἐξαίρέσεων, τείνουσι πάντοτε πρὸς τὸ βέλτιον, πρὸς τινὰ τάξιν τῶν ὄντων δικαιότεραν καὶ κρείττοναν. Οὐδέποτε βεβηλὴς ἡ τελειότης θέλει εἶσθαι ὁ κληρὸς τῆς θνητῆς ἀνθρωπότητος, πλὴν ὁμολογητέον ὅτι ἡ τελειότης αὕτη καὶ τοι ἀνέφικτος, ἀποτελεῖ πάντοτε τὸ ἰδανικὸν τῶν ἀνθρωπίνων σκοπῶν καὶ προθέσεων. Ἰσως, Κύριοι, τὸ γεωμετρικὸν τοῦ ἀσυμπτότου φαινόμενον θέλει ἐπαναλαμβάνεσθαι αἰωνίως ἐν τῷ πολιτικῷ καὶ ἠθικῷ. τούτῳ κόσμῳ, πλὴν ἡ ἐλπίς μόνη τῆς προσεγγίσεως ἄρκει ἵνα ἐξέλθῃ πρὸς τὸ καλὸν, τὸ ὑψηλὸν καὶ τὸ μέγα, τὰς εὐγενεῖς καὶ ἡγεμονίας ψυχάς. Ἄλλως δὲ καὶ ἡ παγκόσμιος ἱστορία ἀποδεικνύει, ὅτι καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζωηροτάτων πολιτικῶν τρικυμιῶν, αἵτινες ἀπειλοῦσι τὸ σύμπαν νὰ κατακλύσῃσιν, οὐδέποτε ἡ φωτεινὴ τῆς θείας προνοίας ἀκτὶς ἀπέλιπε καὶ στιγμιαίως νὰ διασχίσῃ τὸ σκότος, μακρόθεν τὴν αἰθρίαν προαναγγέλλουσα, καὶ αἰσιώτερον μέλλον τοῖς ἀνθρώποις προοικονίζουσα. Τί δὲ ἄλλο καὶ τὰ τελευταῖα μεγάλα τῆς πατρίδος ἡμῶν γεγονότα ὁμολογοῦσιν, ἢ ὅτι τὰ πάντα ἀκαταλήπτως ἐν τῷ κόσμῳ διοικοῦνται ὑπὸ τῆς θείας προνοίας, καὶ ὅτι ἡ ἀνθρωπότης καὶ τοι πολλὰκις φαίνεται ἐπὶ χρόνον τινὰ ὀπισθοχωροῦσα, διη-

νεκῶς ὁμοῦ ἐν τῷ συνόλῳ τῆς πορείας αὐτῆς τελειοποιεῖται καὶ βαίνει εἰς τὰ πρόσω καὶ κρείττω;

»Ποσάκις τάχα πρὸ μικροῦ νέφθι ζοφερά δὲν κατέκλυψεν τὸν κοινωνικὸν ἡμῶν καὶ πολιτικὸν κυκεῶνα. Ἀλλ' ἐκ τοῦ χάους τούτου θαυμασίως ἀνέτειλεν ἄνωθεν ἡ ῥοδοδάκτυλος ἠὼς προφανοῦς τινος μέλλοντος εὐτυχέστερου καὶ κρείττονος. Ἀλλ' εἰς ἡμᾶς νῦν κυρίως ἀπόκειται, ἵνα τὰς πρώτας ταύτας ἀκτῖνας τῆς ἀνατελλούσης ἐκ νέου εὐτυχίας ἡμῶν, καταστήσωμεν εὐκλείας καὶ δόξης λαμπροτάτην ἐστίαν. Καθότι ὡς τὸ ἄτομον, φύσις καὶ ἦθος ἀναπτύσσουσι καὶ κατ' ἄνθρωπον τελειοῦσιν, οὕτω καὶ τὰ ἔθνη, αἱ μεγάλαὶ αὗται ἀτομικότητες, διὰ τῶν αὐτῶν προάγονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ μεγαλύνονται. Ἰκανότης, εὐφυΐα, τόλμη, ἀνδρεία πάντα ταῦτα ἀφθόνως ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπεδαφιεύθησαν εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν. Ἦθη δὲ καὶ ἔξεις ἀγαθαί, προσεπιβουλοῦσαι τὴν εὐγενῆ καὶ γενναίαν ταύτην φύσιν τοῦ ἔθνους, πᾶσαν αὐτῇ ἐπαγγέλλονται εὐημερίαν καὶ δόξαν. Εἴθε δὲ ἡ προστατούσα τῆς Ἑλλάδος πρόνοια τοῦ Θεοῦ, εἰς τοῦτο μάλιστα διευθύνει· πᾶσαν τῶν κυβερνώντων ἡμᾶς τὴν φροντίδα· εἴθε καὶ κατὰ τοῦτο ἀποτελέσαι ἐποχὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἔθνους ἡ πᾶν ἀγαθὸν προοικονιζομένη ἤδη ἀνθηρὰ βασιλεία τοῦ πεφλημένου ἡμῶν βασιλέως Γεωργίου, ὑπὲρ οὗ πάντες σήμερον ἀπὸ καρδίας μιᾷ φωνῇ ἀνακράζομεν «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!»

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ.

Τῷ φίλῳ Σ. Μ—ίδῃ.

Ἐκ τοῦ Ἰστροῦ μ' ἀκράδατον βίαν,
Ἐν τῷ μέσῳ θαθείας ρυκτός,
Σύννον φέρει ἡ ναὺς ρεαρίαν,
Ἐκσπασθέντα ἐκ στήθους μητρός.

Ἐκ τῆς ἄρκτου ὁ ἄνεμος πνέει,
Καὶ τὸν πόρτον βαρέως ὠθεῖ
Μηνῶν ἔνδεκα νήπιον κλαίει,
Τὴν μητέρα του τοῦτο ποθεῖ.

Ἀλλ' ἡ μήτηρ νηπίου ἀκρίτου,
Ναυτιάσειος θῦμα νεκρὸν,
Κεῖται ἄχθος νηὸς νεοδμήτου,
Κεῖται ἄπρους μὲ βλέμμα στιλπνόν.

Καὶ πλησίον, τὸ θῦμα φυλάττων,
Ἀραγ' ἴσταται μέλας ὠχρὸς

Τὰς δονήσεις τῶν μαύρων κυμάτων
Δὲν αἰσθάνεται οὗτος ποσῶς.

Οὐδὲν τέρας τοιοῦτον ταραττεῖ,
Οὐδ' ἀθῶον κηπίου κλαυθμοί,
Δούλην οὗτος ἀπίστου φυλάττει,
Ἐντολήν ἱερὰν ἐκπληροῖ.

Παρ' ἐκεῖ μετὰ βίβλου εἰς χεῖρας
Πολὺς Ἰουδαῖος λαλεῖ
Τοῦ θαλάτου πενήμονος τὰς θύρας,
Πλησιάζει μὲ θῆμα ταχύ.

Ἐπιμήχει, ὡς δρύϊνοι λόχροι,
Ἴστοι δὲο ταχύνουν τὸν πλοῦν,
Μηδαλίου φωτίζουν τὰ ἔχρη,
Καὶ τὸ σκάφος εἰς γῆν ὁδηγοῦν.

Σιγὴν τάφου τὰ πάντα σιγῶσι,
Μόνον ταῦται τιρὲς γρηγοροῦν
Ὅμιλοῦσι μεταξύ των, γελῶσι,
Τὰς θυέλλας αὐτὰς λησμοροῦν.

Ἡ σελήνη, Ἐκὼς ὥραία,
Ἐπιβλέπει τὰ πάντα ὠχρῶς
Κι' ὡς νεῦρε, ἀκόμη ἀκραία,
Ζωὴν ἔχει καὶ ἄδολον φῶς.

Τρίτην ὥραν τὸ σήμαντρον κροεῖ,
Κι' ὁ πρωρεὺς μὲ μερίστην χαρὰν
Ὅρειχάλκου τὸν κρότον ἀκούει,
Λησμορῶν τοὺς κινδύνους, τὸ πᾶν.

Καὶ τοῦ κρότου εἰσέτι βοῶντος,
Πηδαλίου ἀλλήσ' ὁ φρουρὸς
Θέαν ἄλλην λαμβάνει ὁ Πόρτος,
Πνέει ζέφυρος, πνέει φαιδρὰς.

Γάμους δύο τελοῦν Ἑλληρίδων,
Οἱ τοῦ Πόρτου ἀρχαῖοι θεοὶ
Αὐτοκρόης, Νησοῦς, Νηρηίδων,
Ἐν μεγάλῃ χαρᾷ καὶ πομπῇ.

Ποσειδῶν στεφανοῖ τὰς ὥραιας,
Ἀμφιτρίτη ἀσπάζει αὐτάς,
Τρίτων δὲ μετὰ θείας βομφαίας,
Συνοδεύει τὰς δύο θεάς.

Ἀδελφαὶ παροδεύουσ' ὄρχοῦσι,
Πλῆθος μέγα καὶ ἄλλων θεῶν,
Πίνουσιν νέκταρ καὶ νέκταρ ἀντλοῦσι,
Πρὸς τιμὴν τῶν ὥραιων κυμφῶν.

Ἐκ κογχύλης τῆς θείας ἐκείνης,
Ἀποβαλὼν ὁ Μυκήτης θεός·
Κ' ἐπὶ ὄχθης τερπνῆς καὶ πρασίνης
Ἀνευρίσκει τὸν Δία αὐτός.

Πανταχοῦ ἐκατόμβαι τελοῦνται
Πρὸς τιμὴν τοῦ Ὀρκίου Διός·
Ἐκ μνημείων σκιαὶ ἀπορβοῦνται,
Ἐξ ὀρέων ἐξέρχεται φῶς.

Ὡχρὸν φῶς παραλίας Ἑλλήνων,
Παραλίας Βοσπόρου τερπνῆς,
Πλήρεις ἔωρ εὐδύμων, καὶ κρίνων,
Ἀμυδρῶς πως φωτίζει αὐτάς.

Οἱ βυζάντιοι δόμοι τὸ σέλας,
Τὸ ἀρχαῖον τηροῦσιν αὐτοῦ
Εἰ καὶ πέπλος ἐρέβους ὁ μέλας
Νὰ σκιάσῃ αὐτὸ προσπαθεῖ.

Με' ὀλίγον ἐκεῖν' αἱ ἀμμόδεες,
Παραλίας πληροῦνται φωτός,
Καὶ ἡ γῆ ἢ ὠχρὰ καὶ ζοφώδης
Μεταβάλλει χροιάν ἐντελῶς.

Κροκοίμων ἤως ἐξαπλοῦται,
Ἐξαπλοῦται καθ' ὅλην τὴν γῆν
Ἡ ἡμέρα φαιδρὰ ἐκδηλοῦται
Καὶ σιγᾷ τεθνεώτος σιγῆν.

Νέκταρ πάλιν ἀφθόρως ἀντλιῖται
Κατὰ θείαν τῆς Ἥθης βουλήν,
Τῆς Ἑλλάδος τὸ κλέος ὑμνεῖται
Καὶ ὑμνεῖται μὲ ζέσιν πολλήν.

.
.
.
.

Ἐνθους, βλέπει τὰ πάντα, θαυμάζει,
Καὶ τὸν Πλάστην ὁ νέος αἰνεῖ,
« Μέρας εἴ, ὦ Θεέ! » ἀνακράζει
« Μέρας εἴ! » χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Αἱ προαὶ τοῦ ζέφυρου πληροῦσι
Τὸν πλωτῆρα χαρᾶς, ἡδονῆς,
Καὶ βιαίως αὐτὸν προσωθοῦσι
Πρὸς τὸν ὄρμον πατρίωας του γῆς.

(Κατὰ Μάρτιον 1863,

ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου ἡ Βιέννη.)

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ ΤΣΕΛΕΠΙΔΑΚΗΣ